Mai multă atenţie muncii de strîngere a cotizaţiilor U. C. F. S. în oraşul Giurgiu

Încă de la începutul anului, numeroase asociaţii sportive din oraşul Giurgiu şi-au luat angajamentul ca, prin întărirea muncii organizatorice, să realizeze la timp şi în bune condiţiuni strîngerea cotizaţiilor de la membrii U.C.F.S. In acest fel, asociaţiile sportive giurgiuvene contribuiau, în primul rînd, la întărirea bazei lor materiale, ceea ce putea asigura condiţiuni mai bune pentru desfăşurarea activităţii.

Analizînd acum felul în care şi-au îndeplinit acest angajament asociaţiile sportive din oraşul nostru, constatăm că acolo unde consiliile asociaţiilor sportive au desfăşurat o intensă muncă propagandistică în rîndurile membrilor U.C.F.S. şi unde activitatea organizatorică a constituit o preocupare de seamă, s-au obţinut rezultate frumoase în direcţia încasării cotizaţiilor. Spre exemplu, asociaţiile sportive Arta Modei (preşedinte Aurel Medea), Olimpia (preşedinte Gheorghe Duma), Şcoala medie nr. 2 (preşedinte Nina Crăcea), Şcoala mecano-navală (preşedinte C. Stroe), Şcoala Agricolă (preşedinte Nicolae Roman) au reuşit ca pînă la începutul lunii octombrie să încaseze cotizaţiile la timp.

Cu toate acestea, în oraşul Giurgiu există unele asociaţii sportive unde problema încasării cotizaţiilor de la membrii U.C.F.S. este lăsată la voia întîmplării. Bunăoară cei peste 600 membri U.C.F.S. existenţi la Intreprinderea de industrie locală „Steagul roşu" nu şi-au plătit decît sporadic cotizaţiile. Asociaţia sportivă Cetatea este în restanţă cu încasarea cotizaţiilor şi pe anul trecut! De foarte multe ori membrii U.C.F.S. din cadrul acestei asociaţii sportive se întreabă cui trebuie să plătească cotizaţia, în ciuda faptului că în cadrul întreprinderii există doi tovarăşi (Nicolae Tătaru şi Ion Budurăscu) care sînt membri ai consiliului asociaţiei sportive Cetatea. Dar, pe aceşti doi tovarăşi nu-i interesează problema strîngerii cotizaţiilor. Aşa se şi explică de ce asociaţia sportivă Cetatea (preşedinte Mihai Ciocan) de care aparţin cei 600 membri U.C.F.S. de la întreprinderea „Steagul roşu" este în situaţia amintită mai sus.

Acelaşi lucru se poate spune şi despre asociaţia sportivă a şcolii de construcţii (preşedinte Silviu Ionescu), unde nu s-a încasat nici un leu cotizaţii sportive pe anul acesta şi despre asociaţia sportivă a lucrătorilor din comerţ (preşedinte Vasile Popescu) unde realizările în această privinţă sînt mult sub posibilităţile existente. Nu este mai puţin adevărat că o mare parte din vină revine şi consiliului orăşenesc U.C.F.S. Giurgiu, care nu a controlat în permanenţă felul în care consiliile asociaţiilor sportive îşi îndeplinesc această sarcină. Lipsite de îndrumarea şi controlul consiliului orăşenesc, o serie de asociaţii sportive au neglijat problema strîngerii cotizaţiilor şi au ajuns în situaţia despre care am vorbit mai înainte.

Considerăm că este de datoria consiliului orăşenesc Giurgiu să analizeze cu toată seriozitatea această problemă şi să găsească mijloacele de a mobiliza consiliile asociaţiilor sportive respective în vederea lichidării lipsurilor semnalate în munca de strîngere a cotizaţiilor.

TRAIAN BARBALATA — coresp.

Reportaj după miezul nopţii...

E ora cînd oraşul doarme adînc. Bulevardele, scăldate în lumina albroşiatică a neonului, sînt pustii. Din cînd în cînd, liniştea ce s-a aşternut peste tot e tulburată de apariţia unei maşini grăbite sau de ivirea unui tramvai aproape gol.

Şi totuşi aceasta este o imagine aparentă a Bucureştiului. Căci, şi-n miez de noapte, cuptoarele aruncă aceeaşi lumină roşiatică în jurul lor, produsă de oţelul ce fierbe, fusele ringurilor se învîrtesc în aceeaşi goană ameţitoare, suveicile războaielor de ţesut aleargă tot atît de neobosite în cursa lor interminabilă.

Să pătrundem într-un astfel de loc...

Notăm o primă impresie. Sala de jos a secţiei „Rundstul" de la întreprinderea „Bela Breiner" poate fi asemuită cu o... farmacie. Totul străluceşte de curăţenie. Muncitoarele, îmbrăcate în halate verzi, se apropie cînd de o maşină cînd de alta supraveghindu-le mersul.

Acele ceasornicului au depăşit cu mult ora două după miezul nopţii. Zumzetul uniform al maşinilor are ceva adormitor în el. Mişcările muncitoarelor au devenit parcă mai încete. Unele privesc cu nerăbdare ceasul. Atunci, de undeva din mijlocul maşinilor se aude un glas:

— Pregătiţi-vă! Peste cinci minute începem...

Restul cuvintelor se pierd în zgomotul maşinilor de tricotat. Peste puţin, o fată blondă, subţirică şi sprintenă păşeşte spre comutatorul motorului electric. Maşinile încremenesc. Fata păşeşte spre fundul sălii. Cu o mişcare vioaie deschide larg geamurile. Aerul rece al nopţii de noiembrie năvăleşte proaspăt în încăpere.

— Atenţiune! — comandă fata blondă cu glas cristalin — începem! In faţa ei s-a aliniat un grup numeros. Iată pe Ana Dulău, pe Jenica Duculeci, pe Lefteria Lazăr, pe voleibalista Ana Boroş care e antrenoarea echipei de volei a întreprinderii...

După cîteva ore de muncă, pauza de gimnastică în producţie e executată cu plăcere. Aspect de la întreprinderea „Bela Breiner" din Bucureşti
Foto: I. Mihăică

instructoarei de gimnastică în producţie, Sevila Romaşcanu, se aude din nou:

Mulţumesc şi spor la treabă!

Grupul se îndreaptă voios şi reconfortat spre locul de muncă. In sala de sus zărim printre cei ce fac gimnastică în producţie pe Maria Juravlea, secretară de partid a grupei „Rundstul", pe Eugenia Memeş, Irina Anton şi multe altele.

— Exerciţiile sînt schimbate — ne spune tovarăşa profesoară de educaţie fizică Elena Elias, metodistă cu gimnastica în producţie în raionul Tudor Vladimirescu, care se află în întreprindere pentru a supraveghea aplicarea noului program — din două în două săptămîni. Ele sînt executate cu interes de către muncitori. Ne-am străduit să legăm gimnastica cît mai mult de specificul producţiei şi să activăm acele grupe musculare care nu sînt atît de mult solicitate în procesul de muncă. Primind sprijinul direcţiunii (director Tiberiu Deutsch) şi al organizaţiei de bază P.M.R (secretar Elena Ungureanu) am reuşit să introducem gimnastica în toate sectoarele. Azi, întreprinderea „Bela Breiner" e fruntaşă în această activitate alături de uzina „Timpuri Noi" şi întreprinderea „Flacăra Roşie".

...Muncitoarele şi muncitorii, invitaţi de pauza de gimnastică în producţie, s-au înapoiat la maşini. Acum, reîmprospătaţi nu vor precupeţi nici un efort de a îndeplini cu cinste sarcinile care le stau în faţă.

OTTO BENKŐ

O COLABORARE CARE TREBUIE DEZVOLTATĂ

(Urmare din pag. 1)

O echipă care a fost înscrisă în campionatul orăşenesc unde a cîştigat primul loc şi a promovat în campionatul regional. Cam acelaşi lucru s-a petrecut şi la alte asociaţii sportive: Marina, Dunărea etc. Şi, chiar după constituirea secţiei de fotbal a clubului, asociaţiile sportive aderente — fără a gîndi îngust aşa cum se mai întîmplă uneori, fără a privi doar interesele de asociaţie — au selecţionat alte elemente de valoare cum ar fi Udor şi Ulman (Laminorul) sau Niculescu (Progresul) care joacă acum în prima formaţie a clubului.

Sînt numai cîteva exemple care subliniază dorinţa asociaţiilor sportive de a ajuta permanent consiliul clubului în întărirea secţiilor sale, în crearea unei puternice baze materiale, în continua creştere a măiestriei sportivilor care reprezintă culorile clubului. Se pune însă întrebarea: Cum a răspuns clubul acestui sprijin? Cum şi-a îndeplinit clubul sarcinile care îi reveneau în sprijinirea, sub diferite forme, a asociaţiilor sportive aderente?

Este drept, s-au iniţiat unele acţiuni. Au fost organizate cîteva competiţii pentru membrii susţinători, au fost pregătiţi o serie de sportivi care apoi au revenit în asociaţii, s-a ţinut — destul de sporadic însă — o legătură cu conducerile asociaţiilor sportive. Să recunoaştem însă că este prea puţin şi că, faţă de ajutorul consistent pe care l-a primit, clubul din Brăila a cam rămas dator asociaţiilor sportive. Antrenorii clubului n-au ajutat, aşa cum aveau de fapt sarcina, activitatea asociaţiilor sportive, consiliul clubului nu a sprijinit asociaţiile în realizarea bugetelor, în desfăşurarea unei cît mai bogate activităţi sportive de mase.

Reiese limpede că această colaborare trebuie dezvoltată, că la rîndul său, clubul sportiv muncitoresc din Brăila trebuie să facă mai mult pentru asociaţiile sportive şi în această direcţie trebuie să amintim că cele cîteva acţiuni cuprinse în planul clubului (gale de box şi întîlniri de lupte organizate direct în întreprinderi, întîlniri cu membrii susţinători etc.) vor trebui completate cu o temeinică muncă de sprijinire a activităţii sportive de mase din asociaţiile sportive.

Această sarcină este cu atît mai importantă cu cît pînă la sfîrşitul anului, în afara celor 7 asociaţii sportive care au aderat la club, este aşteptată aderarea a încă 28 de asociaţii sportive din oraş, ceea ce va însemna fără îndoială un nou şi puternic sprijin în activitatea clubului sportiv muncitoresc din Brăila, dar, în acelaşi timp, va trebui să marcheze şi o dezvoltare a activităţii sportive de mase din toate asociaţiile sportive brăilene.

O asociaţie sătească cu activitate rodnică

Una din asociaţiile sportive săteşti din raionul Segarcea cu activitate rodnică este Avîntul din comuna Bîrca. Secţia de tenis de masă desfăşoară o frumoasă activitate organizînd un mare număr de competiţii. Nici echipa de fotbal nu rămîne mai prejos. Ea a susţinut numeroase meciuri în compania altor echipe săteşti, ca de pildă cele din comunele Giurgiţa, Bîrza, Segarcea, Lipov, Măceşii de Jos şi altele. S-a remarcat de asemenea secţia de şah, care a organizat mai multe competiţii pe plan comunal.

ŞTEFAN GURGUI — coresp.

Se dezvoltă atletismul în satele regiunii Baia Mare

In ultima vreme, în raionul Tăşnad, regiunea Baia Mare, atletismul a luat o mare dezvoltare. Ca urmare a numeroaselor „duminici sportive" organizate în comunele raionului Tăşnad, atletismul a început să fie practicat la Săcăşeni, Căuaş, Sărăuad, Tăşnad, Acîş şi Santău. In diferitele întreceri s-au evidenţiat următorii tineri: Paul Ilieş la lungime, Sigismund Deli la înălţime, Mihai Bakonyi la 100 m plat, Eva Tămaş la 80 m plat, Terezia Kapusi la 400 m plat, Eva Nagy şi E. Cusian la greutate. Exemplul atleţilor din comunele mai sus amintite, care îşi desfăşoară antrenamentele cu regularitate, poate fi urmat şi de ceilalţi sportivi din regiunea Baia Mare. Astfel, vom reuşi să ridicăm nivelul atletismului sătesc, în această parte a ţării.

V. SĂSĂRAN-coresp.

Condeie tinere

Cîrcelul

— Nuvelă de N. Gheorghiu —

... Matei stătea tolănit pe iarbă, privind toropit de gînduri masa de apă ce se scurgea alene spre mare. El nu-şi mai amintea precis cînd se cuibăriseră în inima lui teama, ciuda şi amărăciunea. Un an de zile aşteptase cu înfrigurare clipa cînd să se avînte din nou în întrecere dornic să reediteze figura de anul trecut cînd, în lipsa lui Victor, cîştigase destul de uşor cursa de înot. Ştiind că nu are adversar de talia sa, era mai mult ca sigur că va cîştiga şi de data aceasta.

Iată însă că, atunci cînd nimeni nu se aştepta, Victor îşi anunţă întoarcerea din armată. Vestea lansată de Simina, telefonista de la poştă, făcu repede înconjurul comunei. Comitetul face o primire demnă de un pescar vestit ca Victor. Simina umbla tot mai drăguţ îmbrăcată, sfrălucind de fericire şi fremătînd de nerăbdarea revederii celui drag. Pînă şi asociaţia sportivă, al cărui membru fusese Victor, nu se lăsă mai prejos. Ca un omagiu adus celui ce cîştigase ani de-a rîndul întrecerea de înot, treu din oficiu numele pescarului pe lista celor ce aveau să-şi dispute întîietatea pe cei 2 km ai fluviului.

Numai Matei începu să nu se prea simtă în apele lui. Cînd auzi de sosirea lui Victor şi mai ales cînd află că acesta urma să ia startul în cursă, un fior uşor îl cutremură. Îl cunoştea pe Victor şi ştia ce poate. Teama că nu va putea să-i ţină piept în întrecere începu să-i roadă ca un cariu inima. Apoi, sentimentului acesta i se adăugă şi o ciudă puternică pe soartă. Şi cum să nu fie inciudat cînd netam-nesam, Victor îşi vestea sosirea tocmai în momentul cînd urma să aibă loc întrecerea. De l-ar mai fi ţinut un pic la armată, ce bine ar fi fost! S-ar mai fi bucurat 12 luni de titlul de fruntaş al înotătorilor din comună şi de stima şi admiraţia nemărginită a tuturor cunoscuţilor şi necunoscuţilor. Ei, dar ce să-i faci? Victor va sosi în comună, va participa la întrecere — pentru că „ăia" s-au şi grăbit să-l treacă pe listă — şi, mai mult ca sigur, va cîştiga. El, Matei, va fi repede dat uitării. Prichindeii nu-şi vor mai da coate arătîndu-l şi şoptind cu admiraţie: „Il vezi, e ăl mai mare înotător". Şi ce bine îi mai mîngîiau timpanele asemenea

cuvinte! I se părea ca o melodie incîntătoare ce te ameţeşte mai abitir ca un pahar zdravăn de anason.

Nemaiputînd să rabde, îşi destăinui amarul cîtorva din prietenii apropiaţi. Aceştia, însă, au rîs cu poftă, bătîndu-l puternic pe umăr şi rostind cu dojană:

— Ia nu te mai ţine măi aşa mîndru! Ce, locul doi e de lepădat? Şi-apoi, va cîştiga cel mai bun!

Uşor de zis! Matei însă ştia de-acum care este cel mai bun. Frămîntat de aceste gînduri părîndu-i-se că este neînţeles pînă şi de cei mai devotaţi prieteni, deveni tot mai posac, mai retras. O singură dată, în creierul său istovit de atîta închisă cugetare, fulgeră FLACĂRA speranţei. Cu două zile înainte de cursă se răspîndi ştirea că mai sus, spre Tulcea, Dunărea a venit mare, a rupt malurile, s-a încărcat cu sute de copaci smulşi din rădăcină, devenind astfel nenavigabilă. Matei tresări. Desigur, în asemenea condiţii Victor va sosi după întrecere. Să-i fie de bine! Atunci campionul comunei va fi deja declarat!

A fost însă un simplu zvon lansat de un prieten mai şugubăţ. A doua zi, dimineaţă, exact la ora stabilită, „Pescăruşul" îşi vesti prezenţa prin mugete puternice de sirenă. Îşi încetini rotaţia zbaturilor şi acostă lîn lîngă pontonul cherhanalei. Pe pasarela aruncată în grabă apăru Victor, înalt, mîndios ca o trestie. Chipul său arămiu, bătut de vînt şi ars de soare, exprima o nespusă bucurie. Ochii săi albaştri, vioi, îmbrăţişau nerăbdători puzderia de capete, căutînd cu înfrigurare chipurile celor dragi. Cînd puse piciorul pe ţărm, dispăru în mijlocul prietenilor care-l înconjurară repede, înghiţindu-l ca o mare flămîndă, nesăţioasă.

Aşa se spulberă şi această speranţă a lui Matei. După aceea fu toropit de o adîncă amărăciune. Fugi ca un besmetic pentru a nu da ochii cu Victor. Vreme îndelungată rătăci năuc pe malul Dunării, pînă ce se pomeni nas în nas cu Varlaam, preşedintele comitetului sindical. Era tocmai la locul unde se pregătea pontonul pentru start, la doi kilometri de cherhana, la o cotitură a braţului Sfîntu Gheorghe. Preşedintele îi cercetă îndelung privirea tulbure, înceţoşată, umerii încovoiaţi de o greutate nevăzută, amărăciunea întipărită în colţul gurii şi clătină îngrijorat capul:

— Hm! Nu-mi prea place cum arăţi. Eşti bolnav?..

— Nu...

— Atunci ce-i faţa asta ploată? Doar nu-ţi faci griji pentru ziua de mîine? mai întrebă el zîmbind.

— Ba, tocmai pentru aia se zbuciumă atîta — rosti unul dintre tinerii ce lucrau la ponton. Şi neţinînd în seamă semnele disperate dar discrete, ale lui Matei, tînărul continuă, rizînd ironic: de cînd cu venirea lui Victor, s-a prostit de tot. Îi e teamă de pe acum să nu fie învins, să nu piardă cununa de campion!

Matei îl fulgeră cu privirea pe cel ce vorbise. La rîndul său, preşedintele se încruntă. Cuprinse umerii lui Matei şi-l privi insistent în ochi, rostind:

— E adevărat ce spune?

Matei tăcu, plecîndu-şi capul şi Varlaam înţelese din acest gest că cele auzite erau întemeiate. Îl cuprinse deodată o tris-

teţe nespusă. Să fie oare acest tînăr ros cu adevărat de putreziciunea orgoliului? Îi era drag Matei ca şi ceilalţi tineri de altfel. Îi plăcea pentru că era bun, îndrăzneţ, isteţ şi mîndru. Da, da, poate prea mîndru. Ce-i drept, observase el că în repetate rînduri, cînd în ochii tînărului scîpeau mii de luminiţe, fruntea i se ridica sus, poate prea sus, nările i se lărgeau nespus, iar privirea îi devenea mai tăioasă. Dar cum era să bănuiască el că luminiţele acelea, pe care le considera ca un indiciu de emotivitate, erau de fapt semnele orgoliului? Şi probabil că nimeni nu se gîndise încă să privească mai din vreme această buruiană otrăvitoare, cugetă înfrigurat Varlaam. „Hei, hei, bătrîne, vezi dacă stai departe de ei, dacă nu cauţi să le înţelegi mai bine firea", se mustră el.

Îi scuturâ umerii pînă ce Matei ridică din nou capul. Preşedintele îşi aţinti privirea în ochii verzui ai băiatului şi rosti răspicat:

— Decît să bolesti ca o babă, mai bine te-ai pregăti cumsecade. Eşti doar cîştigătorul întrecerii de anul trecut şi trebuie să-ţi aperi cu cinste titlul în faţa oricui, fie el chiar Victor. Trebuie să ai încredere în forţele tale, aşa cum are orice om priceput şi modest.

Varlaam accentuase pe cuvîntul modest, urmărind cu atenţie reacţia care credea că se va produce în privirea întunecată a tînărului. Dar nu se întîmplă nimic deosebit. Ochii acestuia continuau să privească şters, cenuşii ca oţelul. Varlaam vorbi mai cald:

— Şi-apoi, nu uita: în sport învinge cel mai bun. Dar, aşa cum se bucură de victorie, sportivul trebuie să privească cu aceeaşi tărie şi înfrîngerea. De multe ori înfrîngerea este o adevărată şcoală; cel învins îşi analizează mai temeinic lipsurile, vede unde a greşit, descoperă cauzele şi se străduieşte să le evite în viitor.

Tot timpul cît a vorbit, Varlaam n-a slăbit din ochi privirea tînărului care i se păru că se încălzeşte se aprinde cu-ncetul. In irişi se ivîră iar luminiţele acelea vii, scăpărătoare. Crezînd într-o schimbare în bine, preşedintele continuă şi mai convingător:

— Aşa că nu te pierde cu firea. Dacă şi tu..

— Ia mai lasă-mă în pace cu predica dumitale, îl întrerupse brutal Matei. Eu nu vreau să pierd! De ce să pierd? Asta se întîmplă numai din cauza voastră! Tot anul Victor n-a fost aici. Atunci, cu ce drept să ia parte la cursă? Cu ce drept, te-ntreb, cu ce drept?!!

Matei se încinsese. Faţa-i devenise roşie ca focul. Tremura din toate încheieturile.

Luat prin surprindere, Varlaam căscă ochii a mirare în faţa potopului de vorbe ale tînărului. Îşi regăsi însă repede calmul. Voi apoi să spună ceva, dar Matei îi întoarse spatele şi porni aproape în fugă spre comună.

Varlaam îl urmări îndelung cu privirea, clătinînd abătut din cap.

(Urmare în numărul de marţi)